

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ἑταίρου τοῦ Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ πόσει ἡμῶν ἀγαθίας καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χορηγιώτατον ἐν τοῖς παιδῶν.

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δόσιμ. 75. Ἐξέμητος δόσιμ. 40. Τρίμητος δόσιμ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπὸ τοῦτο ἔχεται διατίμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἄν γένοι τῶν ἄλλων Κρατῶν πάλιν 10.
Ἐξέμητος καὶ Τριμήτος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΑ. 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΚΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριανίδου ἀμ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάσιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 82ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 33

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶν DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τις πρῶτες ἰδίως ἡμέρας, ἡ δουλειὰ αὐτῆ γίνεται μὲ μιὰ σύγχυση, ποὺ μόνον οἱ μαῦροι ξέρουν νὰ δημιουργοῦν σ' αὐτὴν καὶ ἂν κάνουν. Ἄλλος ἔχει χάσει τὸ χαλινὸ, ἄλλος δὲ βρῖσκει τὸ σχοινί· καὶ καὶ ἓνα μουλάρει εἶναι πληγωμένον στὴ ράχη, δὲ δέχεται τὸ φορτίον του καὶ κλωτᾷ χλιμιντρίζοντας ἀπελπιστικά.

Ἰσχυρὰ οἱ μαῦροι πέρνουν πάλιν τὰ φορτία τους καὶ ὡς ποὺ νὰ ξετυλιχθῆ ὅλο τὸ μακρὸ φίδι ποὺ σνημκτεῖται τὰ πόσπασμα, ἔχουν περὰ εἰ ὄρες δὲ ἀκέρως, καὶ πολλὰς φορές εἶχε τύχει στὸ Γιώργο Καρδινιάκ, νὰ μὴν ἔχει ἀκόμη ξεκινήσει ἀπὸ ἓνα σταθμὸν, ἐνῶ ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἦταν κίβλας φτασμένη στὸν ἄλλον.

Στὴ 6 Μαρτίου, τὸ ἀπόσπασμα ἔφτανε στὸ Μπαρουλαμπὲ καὶ βιάζετο ἴσως γιὰ τὴν Κίτα.

Ὁ κ. Ἄντοναλ δὲν εἶχε ἀκόμα καμμιὰν εἰδησὴ καὶ, μ' ὅλο ποὺ πολέμοσος νὰ κρῖπει τὴ θλίψη του, ὁ Γιώργος Καρδινιάκ τὸν ἔβλεπε νὰ γίνεται μέρου τῆ μέρα καὶ πρὸ σκυθρωπός.

Κι' ὅμως ἡ θέα τῆς φύσης κάνει τὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ καταλλήλη γιὰ ἐξομολογήσεις. Τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν, δὲν ἦταν τώρα πᾶς καταπράσινα καὶ δασωμένα. Ὅσο σίμωναν στὴν περὶοχὴ τῆς Κίτας καὶ στὴ συμβολὴ τοῦ Σενεγάλη καὶ τοῦ Νιγηρ, τόσο τὰ μέρη γινόνταν ἄρεινὰ καὶ ἀπόρημα. Τὰ βουνά, ποὺ ἦταν κομμένα σὰ μεγαλόπρεπα τείχη, ἔκαναν τὸν κ. Ἄντοναλ νὰ φανερώσει στὸν Καρδινιάκ τὰ σχέδιά του καὶ τίς λύσεις του.

Δὲν εἶχε οἰκογένεια, ἡ ζωὴ του περνοῦσε δίχως νὰ τὴν θερμαίνει καμμιὰ στοργή. Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀπασχοληθῆ μὲ τὸ ἐπάγγελμά του, ὕστερα ἦθε ὁ ἀγώνας γιὰ νὰ ἐξαφαιρέσει τὴν περιουσίαν του, ποὺ ἦταν ἓνας ἀγώνας γιὰ τὴν ὑπαρξήν.

Τώρα ποῦχε πετύχει τὸ σκοπὸν του, ἔβλεπε πῶς μόνον ἡ περιουσία δὲν ἀρκεῖ νὰ χαρίσει τὴν εὐτυχία καὶ πῶς τότε μόνον θάταν σωστὴ ἡ ἀπόλαυσή της, ἔταν ἐμοίραζε τὰ γαθά της μὲ ἄλλους ὑπάρχεις, κάνοντας καὶ ἐκείνους εὐτυχισμένους.

Λοιπὸν, ποῖα οἰκογένεια ἦταν πρὸ ἀξία γιὰ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ εὐτυχία, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀκούραστο Ἰορραϊνοῦ, ποὺ τόσο κακὸ ταῦκαμε ὁ πόλεμος τοῦ 70; Ἔτσι ἀποφάσισε, ἔχι μόνον νὰ κάμει κληρονόμους τοῦ τίς δυὸ κόρες τοῦ κ. Ραμπλό, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσει ἀπὸ τώρα στὸν πατέρα τους τὸ μερίδιον ποὺ θάπαρναν μετὰ τὸ θάνατό του.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἦρθε τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Ραμπλό ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει ἓνα δάσος ἀπὸ καουτσούκ καὶ τότε ὁ κ. Ἄντοναλ, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν εἰσα τῶν πλουσίων νὰ πολλαπλασιάζουν τὰ χρήματά τους, ἀνέβαλε γιὰ κάμποσον καιρὸ νὰ πραγματοποιήσει τὰ σχέδιά του.

Κι' αὐτὸ τὸν ὁ πλοῦτισμά του κατάρτισαν αὐτὴ τὴ στιγμή:

— Ἀκούστε με νὰ σὰς πῶ, ἔλεγε στὸ Γιώργο, ποὺ πῆγαινε καθέλλα διπλα του; ἔταν ἔρχεται στὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὄρακα ἐμπνευσή, δὲν πρέπει νὰ τὴ συζητῆ μὲ τὸν ἐκυτό του,

ἀλλὰ νὰ τὴν ἐκτελῆ ἀμέσως, γιὰτὶ ὁ ἐγώισμός ποὺ φωλιάζει στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, δὲν ἀργεῖ νὰ μὰς γυρίσει τὰ μυαλά. Ἐξῆ μηνος πάνε ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα αὐτῆς τῆς δωρεᾶς καὶ ἂν τὴν εἶχα ἐκτελέσει ἀμέσως

τότε, δὲ θάνοιθα τώρα τὴν τύψη εἶπα ἔκαμα τὸν καλὸ μου φίλον νὰ ἐκτεθῆ σ' ἓνα φρικτὸ θάνατο ἢ σὲ μιὰ δουλειὰ πρὸ φρικτῆ καὶ ἀπ' τὸ θάνατο. Τὴ χαρὰ μπορεῖ νὰ φέρει τώρα ὁ πλοῦτος σ' αὐτὰ τὰ κορίτσια, ἂν ὁ πατέρας τους ἔχει πεθάνει, ἀγωνιζόμενος γιὰ νὰ τὸν ἀξήσει; Καὶ δὲ θάχω μιὰ θλιθερὴ εὐθύνη ἀπάνω μου καὶ μιὰ ἀνυπόφορη τύψη, γιὰτὶ, μὲ τὸσον πλοῦτον στὰ χέρια μου, δὲν κατόρθωσα νὰ κάμω ἓναν ἀνθρωπὸν εὐτυχισμένο;

Κι' ὁ Γιώργος εἶδε μὲ συγκίνηση ἓνα δάκρυ νὰ γυαλίσει στὰ μάτια τοῦ παλιοῦ ὑπαλλήλου.

Τέλος στὸν ὄριζοντα φάνηκαν τὰ βουνὰ τῆς Κίτας. Ἐκεῖ τὸ ἀπόσπασμα θάπαρνε ἐνισχύσεις ἀπὸ ἀκροβολιστὰς Μπαμπαρα, θὰ συμπλήρωνε τὴν ὁργάνωσή της καὶ τίς

προμήθειές της. Ὅστε θὰ εἶχαν λίγων ἡμερῶν ἀνάπαυση, καὶ οἱ πεζοναῦτες τάχυναν τὸ βῆμα τους, νὰ φτάσουν μίαν ὥρ' ἀρχότερα.

Οἱ φωνὲς τῶν πετεινῶν καὶ τὰ γαυ-

«Καμμιὰ δεκαριά ἀραπικιά, γαντζωμένα στὸ ράχο του...» (Σελ. 258, στ. γ.)

γίσημα των σκόλων φανέρωναν πως εκεί κοντά ήταν χωριά θανατών. Σε λίγο οι γκριζες και μυτερές στέγες τους πρόσβαλαν ανάμεσα στα βράχια.

Βαθεία στον όριζοντα πρόσβαλε το φρούριο της Κίτας, κατά το βράδυ. Μαύροι περικύκλωναν το απόσπασμα από παντού, γιατί ήταν ημέρα αγοράς και τα γαϊδουράκια γύριζαν φορτωμένα με τα εμπορεύματα που ήταν άπλωμένα την ημέρα για πούλημα: αραβικά έπλα, δέρματα, αλάτι σε στήλες των αλκοσι ή εικοσιπέντε χιλιογράμμων (που αντιπροσώπευαν εκατόν πανήγυα ως διακόσια φράγκα), παπούτσια από κόκκινο και κίτρινο πετό, πρωτόγονα άροτρα, μαχαίρια και χονδροειδή κομμάτια.

Μά το θέαμα αυτό δεν άπασχόλησε καθόλου μήτε τον κ. Άντοναί, μήτε το Γιώργο Καρδινιάκ. Κι' οι δύο τους κοιτούσαν παντός, μήπως διακρίνουν μια γυναίκα σιλουέττα: τη σιλουέττα της Λουκίας Ραμπλό.

«Ήξερε πως θάφταναν: πως δεν ελθ' έρθει να τους προαπαντήσει; Ξαφνικά ένα θέαμα, που ο Γιώργος δεν τόχε αντίκρυσει άλλη φορά, παρουσιάστηκε μπρός στα μάτια του.

Μια μακριά σειρά από μαύρους, που την οδηγούσαν μερικοί καθβαλάρηδες, τους έφτασε και περνούσε πλάι τους. Ήταν μια συνοδεία από σκλάβους.

Οι μαύροι ήταν δεμένοι με μια αλυσίδα και μ' έναν πλατύ χαλκά γύρω στη μέση τους σε ζώνη. Δεν είχαν πιά τίποτ' ανθρώπινο πάνω τους. Δεν ήταν πιά μαύροι, γιατί οι μακρινές πορείες ανάμεσα στις αφρικανικές έρημιές, είχαν χρίσει το δέρμα τους μ' ένα στρώμα από σκόνη, που τους έκανε να φαίνονται σε χωματένια φαντάσματα. Μαύρα παιδάκια έβη ως δεκα χρόνων έτρεχαν με πόδια πρισμένα πίσω απ' την ανθρώπινη αυτή άγέλη κι' οι καθβαλάρηδες τρυπούσαν κεινούς που βραδυπορούσαν με απάνθρωπη σκληρότητα.

— «Α! Έκαμε ο Γιώργος αγανακτισμένος, πως γίνονται παρόμοιες βερβαρότητες σε γαλλικό έδαφος;

«Ο λοχαγός Κασσαίν μοίρασε στους σκλάβους ένα κουτί γαλέττες. Κι' ακούγοντας τη διαμαρτυρία του Γιώργου.

— «Ένα πράγμα λησμονείτε, νεαρέ μου συνάδελφε, του έειπε: ότι δεν βρισκόμαστε σε γαλλικό έδαφος. Όλοι οι μαύροι που δέχονται την κυριαρχία μας, προστατεύονται από τη δουλεία. Μά στις όχθες του Νίγηρ, ληστές σαν το Σαμπού και σαν τον παλιό Ελ-Άχ-Ομάρ, κάνουν συστηματικές άρπάζες στα χωριά και παίρνουν σκλάβους ελόκληρους πληθυσμούς, που τους αγοράζουν πράκτορες στο Σενεγάλη, και που πεθαίνουν της πείνας και σπέρνουν τους δρόμους με τα πτώματά τους.

— Μά, λοχαγέ μου, έειπε ο Γιώργος όρμητικά, δείχνοντας την τριχρωμή σημαία που κρατούσε ο σημαιοφόρος του απόσπασματος εκεί που κυματίζει ή σημαία μας, είναι Γαλλία, κι' η Γαλλία καταδικάζει παντού τη σωματεμπορία.

— «Έχετε δίκιο, μά για να την καταδικάσει, πρέπει ναχει τη δύναμη. Στα μέρη όμως αυτά, που έμεις πρώτοι τα πατούμε, δεν την έχει άκμή αυτή τη δύναμη. Αν αρχίζαμε απότομα τις εκπολιτιστικές μας προσπάθειες, θα προκαλούσαμε επαναστάσεις.

— Κι' αν είχαμε επαναστάσεις, θα τις πνίγαμε. Έκατόν πενήντα Γάλλοι μ' ένα κανόνι, είναι μια σημαντική δύναμη σ' αυτός τους τόπους.

— Πώς μ' άρθετε μ' αυτές τις πεποιθήσεις σας; έειπε ο Κασσαίν χαμογελώντας. Αησιμαίνετε πως εν' απόσπασμα έκστρατείας έχει πρώτα-πρώτα ανάγκη από τροφές, κι' ότι το να βρη κανείς τροφές δεν είναι εύκολη δουλεία; έδω πέρα. Όταν σωθούν οι προμηθειές μας, που θα βρούμε τροφή για τα ζώα και για τους άνδρες, αν οι πληθυσμοί έχουν επαναστατήσει κι' έχουν άφρσει έρημα τα χωριά; Θα χρειαζόταν μια άτέλειωτη στρατιά από άχθοφόρους για τις προμηθειές μας και τότε το μικρό απόσπασμά μας θα γινόταν σωστός στρατός έκστρατείας. Άλλωστε τί θα τον περίμενε τον λοχαγό Γκαλλιενί, που βρίσκεται τώρα στο Σιεγκόν για διαπραγματεύσεις;

«Ο Άμαδού, που είναι άγριος μουσουλμάνος, θα τον κρατούσε αιχμάλωτο, αν μάθαινε πως έλευθερώσαμε σκλάβους που άνηκαν σε μουσουλμάνους, σε χώρες που τις διεκδικεί αυτός.

«Τέλος, οι μεγάλοι μας άρχηγοί, ο Κυβερνήτης του Σαίν Λουί κι' ο ύπουργός, βλέπουν τα πράγματα από ψηλά και προτιμούν να μη προκαλούν έξεγέρσεις, για να μην είναι ύστερα αναγκασμένοι να τις καταπνίγουν. Θεωρούν πιο έξυπνο και πιο διπλωματικό νάφήσουν τους μαύρους να καταλάβουν μόνοι τους ότι έμεις καταδικάζουμε το εμπόριο της ανθρώπινης σάρκας και θα γίνουν σύμμαχοι μας για να χτυπήσουμε τους μουσουλμάνους, που είναι και δικί τους έχθροι. Αδτή ειν' έλη ή πολιτική του Σουδάν.

— Τότε φαίνεται πως είναι κάτι πολύ άσχημο πράγμα αυτή ή πολιτική, γιατί, ως που να έπιτύχει ή μακρινά αυτά αποτελέσματα, είμαστε υποχρεωμένοι, έμεις οι αντιπρόσωποι μιας μεγάλης χώρας, να βλέπουμε μπρός στα μάτια μας ανθρώπινες ύπάρξεις να όποφέρουν τόσο τραγικά και να μη μπορούμε να τις βοηθήσουμε; Κι' όπάρχουν και παιδιά μαζί μ' αυτούς τους σκλάβους, τα είδατε, λοχαγέ μου; Δίχως

άλλο, οι μητέρες πουλήθηκαν άλλος και τ' άμοιρα τα μικρά άλλος... Ά, είναι σκληρό, απάνθρωπο να χωρίζουν έτσι της μητέρες απ' τα παιδιά!

Μά, καθώς γύρισε για να ξαναίδει τη θλιβερή συνοδεία, είδα τον λευκό Ιεραπόστολο, πουχε κατεβή απ' το ζώο του και συνομιλούσε μ' έναν απ' τους μαύρους έδηγούς. Δεν ήταν δόσκολο να καταλάβει κανείς τί του ζητούσε.

Καμιά δεκαριά άραπάκια είχαν μαζευτή γύρω του, γαντζωμένα στο λευκό ρούχο του, σφιγμένα τ'ένα με τ'άλλο, σαν πουλάκια σε μια φωλιά, κι' ο Ιεραπόστολος μ' ένα τάκιο στο χέρι, μετρούσε Ισπανικά τ'άλλα μπροστά στον μαύρο, που περίμενε με το χέρι άπλωμένο.

— Για κοιτάξτε! έειπε ο λοχαγός Κασσαίν, δείχνοντας στο Γιώργο τη συγκινητική εκείνη εικόνα. Το μόνο έπλο μας κατά της δουλείας. Η πολιτισμένη κοινωνία στέλνει έδω διαλεχτικούς αντιπρόσωπους της με γενναία καρδιά, κι' αυτοί σώζουν έδω χιλιάδες μικρά απ' τη δουλεία.

«Τό έργο αυτό το διευθύνει ο άρχιεπίσκοπος του Άλγερίου, ο Λαβιζερί, ένας απ' τους πιο μορφωμένους λειτουργούς της Εκκλησίας. Τα παιδιά αυτά θα μάθουν τέχνη και θα γίνουν επαγγελματίες, που μεθαύριο θάνα οι πιστότεροι φίλοι μας.

Μά έδω ο λοχαγός σταμάτησε. Στόν κακοχαραγμένο δρόμο που ανέβαινε στ' όροπέδιο της Κίτας, φάνηκε ένας ύπολοχαγός των Σπαχήδων, με κόκκινο γιτώντι, να καλπάζει προς το μέρος τους. Πίσω του ένας άνθρακαστής του πυροβολικού και δυο μαύροι σπαχήδες φαινόταν άμυδρά μέσα σε σάννεφο σκόνης.

Ήταν ο διοικητής του μικρού στρατιωτικού σταθμού της Κίτας, που τον είχε ιδρύσει, όταν πέρασε από κει, ο λοχαγός Γκαλλιενί.

Άφου έγιναν οι παρουσιάσεις κι' οι χειραψίες, ο λοχαγός Κίσαίν ρώτησε:

— Έχετε νέα για τον κ. Ραμπλό;

— Ναι, από χτες. Δεν ξέρουμε άκριθώς που βρίσκεται, μά φαίνεται βέβαιο πως έχει πέσει στα χέρια του Σαμπρού. Ένας θαναγής, που ήταν άλλοτε στο περικό μας και που τώρα είναι ύπηκοος του Σαμπρού, μας έστειλε μ' άμυστική παραγγελία. Πιστεύω πως θα συμπληρώσει τις πληροφορίες του και θα μάς φανερώσει το χωριό όπου τον κρατούν φυλακισμένο. Μά ή καίμενη ή κόρη του, ή δεσποινίς Ραμπλό, είναι πολύ άσχημα.

— Πολύ άσχημα; Τι θέλετε να πητε; — Ο Γιώργος Καρδινιάκ πλησίασε. Άκούγοντας τα λόγια αυτά του ύπολοχαγού των σπαχήδων, χλώμιασε. Έν,

νοιώθε βαθεία άγνουχία για το άτυχο κορίτσι του κ. Ραμπλό.

— Ναι, εξακολούθησε ο ύπολοχαγός, τώρα λίγες μέρες την έχει πιάσει δυνατός πυρετός με παραμυλητά. Τώρα βρίσκεται ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Το χειρότερο είναι ότι δεν έχουμε γιατρό.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΓΕΜΜΑΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Λοξά χτυπάει το φως απ' τα βιτράνια στόν κανηλιών που κρέμονται τα σπάγια, βάφοντας στο μαύρο τα όχρα άγιονέρια και των άγιων τα σεσωματά τα χέρια.

Άες το ίδιο που το βάρος το φορτώνει, σώνεται ένα κεράκι και ζαρώνει, λυγίζει και λυάνει σε συχνές ψιγάδες πάντα σίς παγωμένες πρώτες σκάλες.

«Όλη ή εκκλησία μιά κρύαν άνάσα βγάνα-φρέσκο κερί, και λάδι, και λιβάνι... χάμαι σίς κλάκες, —μες στην άκρη εισήγη-τί κοίφιο άχθ ή περπατητά που άφτνει!

Κάπου, απ' το βάθος, τρίζε ένα σανίδι — σφαλιών κάποιο αναλόγι, ένα στασίδι. Τρίσβαθα απ' το Ίερό, — γυμνή και μόνη φλόγα άλαφριά στόν ήσσιο ήμερώνει.

Εάφνω, οι Έσπερινοί (μιά άνεμοζάλη), Κεμαρατοί, άγοκόμαντοι, μεγάλοι. Κι' ή βοή, που όλο πληθαίνει και βαθαίνει, πάει κι' έρχεται κι' άνεβονατεβαίνει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ...

Στο φίλο των παιδικών μου χρόνων

Ένα γαλήνιο κι' άμορφο πρωινό, θα πάρουμε, φίλε, το τραίνο που θα μάς φέρει ξανά στην Πατρίδα.

Θάναί ένα πρωινό που τα πουλιά, μεθυσμένα απ' της ζωής τη χαρά, θα τραγουδάνε στα δέντρα με πάθος που οι άνθολι-μέσα-στούς κήπους θα λούζουν, στην πρωινή θροσιά, τα εωδιασμένα τους πέταλα! που ή αύγή, μέσα σε ήδονικά χρώματα, θα ροδοσκάζει. Ναι! θάναί το πιο άμορφο καλοκαιριάτικο δειλιό αυτό, που ή νοσταλγία θα μάς έδηγήσει ξανά στόν τόπο που πέρασαμε τα καλύτερα της ζωής μας χρόνια.

Θά σφυρίξει το τραίνο βραχνά, το «έχε γεια» στην πολιτεία που θαφύσσουμε πίσω μας και θα χυθή μέσα στη λεπτή ούίχλη της αύγης. Πόσο ή καρδιά μας θα σκιρτήσει τότε από χαρά, σαν τις παλιές παιδικάτικες ήμέρες, για τ'άνειραμένο αυτό ταξίδι! — που τόσο καιρό το λαχταρούσαμε δεμένοι, με την πλήξη μας, στην ξενιτιά...

Και σαν εκείνο θα τρέχει, —θα τρέχει γοργά— μέσα σ' άπέραντες πεδιάδες —ζητώντας λές, να χαθή πέρα στ' άβέβαιο, άτέλειωτο μαθί όρίζοντα—οί άναμνήσις μας, φτερωμένες κι' αυτές, θα γυρνούν με λαχτάρα στα όφραλα,

περασμένα μας χρόνια, που ήφίσαμε παντοτινά κει κάτω σίς έξοχες και στ' άκρογιάλια της πατρίδας. Κάθε τόπο, κάθε πράμμα, που μιά γλυκειά άνάμνηση μαζί του μάς δίνει, θα το βρούμε τάχα το ίδιο, όπως τάφισαμε πριν από τόσα χρόνια; Πόσο θα με κάνει να λυπηθώ το έναντιό! Γιατί θάθελα να καθίσω μαζί σου πάλι, —καλέ μου φίλε, —κάτω απ' τη γεμάτη ώριμους καρπούς γέριχη ροδοσκινιά μας, και να ξανάρθει στα χείλη μου ο παλιός σκοπός τάγαπημένου μας τραγουδιού. Θάθελα άκόμα να ίδω την καλή μου μητέρα να μάς φέρνει, γλασττή και καλόκαρη όπως πάντα της, και μικρές, βουτυρομένες φέτες στο πιάτο και να μάς λέει ότι καλύτερα θάταν να πηγαινόμας να πέρναμε τον άέρα μας στην παραλία. Γιατί θάθελα να έδω στα γνωστά μας μέρη κάθε καλιό μου φίλο και να του σφιζώ μ' άγάπη το χέρι. Γιατί θάθελα ξανά, τις φεγγαρόλουστες άγούστιατικες νύχτες, να μάς νανουρίσει, εύτυχισμένους, το κούμα μέσα στη βάρκα μας, σαν την άξέχαστην εκείνη νυχτιά, που τώρ' άκόμη τη θυμάμαι — όχι τόσο για το φέδο που δοκιμάσαμε, όσο για τις γλυκές ώρες που πέρασαμε μαζί...

Θυμάσαι; Ναρκωμένοι κι' οι δυο απ' των κυμάτων το σάλο που μάς λικνίζει, μεθυσμένοι απ' την όμορφιά της εξαίσιας εκείνης νύχτας, άφίσαμε να σφαιλισι άπαλά τα μάτια μας ο πιο γλυκός ύπνος κάτω απ' το φως τόλόγιουμου φεγγαριού. Το χέρι μου άσυνείδητα άφησε το τιμόνι κι' ή βάρκα μας με τόλόλευκο πανί άνοιγμένο πλακίσταν άκυβέρνητη, έδω κι' εκεί, απ' τα άνάλαφρο νυχιάτικο άγέρι, όταν ένα τράνταγμα δυνατό μάς έκανε να ξυπνήσουμε τρομαγμένοι: — είχε ή βάρκα μας κτυπήσει σ' ένα μεγάλο όγκόλιθο του λιμανιού.

Κι' έλες τις άλλες μέρες κατόπι θα παίρνουμε, φίλε, —το δειλί — μαζί το μεγάλο έξοχικό δρόμο και θα μιλάμε, θα μιλάμε άτέλειωτα για τα περασμένα και θα νοιώθουμε ένα πικρό παράπονο την καρδιά μας να σφιγγει και ξεχασμένοι μέσα στόν κόσμο των άναμνήσεων, θα τραβάμε, άσυνείδητα, μακριά —πολύ μακριά— οά να ζητάμε, στην τόση μας νοσταλγία, ναγγίξουμε ξανά το κατώφλι της παιδικάτικης χαράς, —μέσα στο δειλί που θα σβύναται χλωμό, που θάργοπεθαίνει σαν κάθε όμορφιά της Ολιμμένης μας ζωής.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΛΙΑΝΑΓΝΟΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Z. (Συνέχεια)

«Η Βιολέττα, έμα είδε τη Μαρίτσα, έσκυψε κι' έκοιψε τη μύτη της στόν όμο της, κοιτάζοντας το μοχαράκι, οά νάθελε να της πη: «Παιδάκι μου είναι, δικό μου. Πρέπει να τάγαπής αυτό όπως αγαπάς και μένα».

Ήταν περσιτό, γιατί ή Μαρίτσα άγάπησε άμέσως τόμορφο μοχαράκι. — Μην πεινά; ρώτησε μη δυη; τί να του δώσουμε να φάη και να πιη; — Έννοια σου, της άποκριθήκε ή μητέρα της, και δεν είναι κανένα κοιτοπούλακι να το τάισουμε μεις... Η Βιολέττα θα το θάφει με το γάλα της. Νά, τώρα μόλις βόζαζε κι' είναι χορτάτο. Ύστερα, έμα μεγαλώση, θάρχιση να τρώη κι' αυτό χορτάρι.

— Τι χοντρά και μακριά ποδάρια που έχει, έειπε ή Μαρίτσα, αν και το σωματάκι του είναι μικρό! Το κεφάλι του, βλέπω, είναι όμοιο με της Βιολέττας. Μόνο που στο κοδτελο έχει μια άσπρη βοόλα σαν άστρο. Ά, έλασα! δεν έχει και κέρατα σαν τη μάνα του. Γιατί δεν έχει κέρατα, μαμμά; — Γιατί είναι μικρούλι άκόμα. Άμα μεγαλώση, θα βγάλη. Πάσε κει, κοντά σταδιά του. Θα βόζει δυο μικρούς κόμπους σκληρούς.

— Άλήθεια, μαμμά, να τους, τους πιάρω... — Έ, εκεί μεθαύριο θα φτιρώσουν τα κέρατα. — Πότε, μαμμά, θα το βγάλουμε στο λιβάδι; — Όχι σήμερα. Καλύτερα να μείνη στο σταδίο. Κι' άθριο βλέπουμε. — Καλά. Μά θα μεγαλώση γρήγορα, μαμμά; — Σε λίγους μήνες. Και τότε θάχουμε δυο αγελάδες που θα βόσκουν μαζί (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΙΣ διάβασε την προηγούμενη Έπιστολή μου, ένας φίλος μας "Αθηναίος μου έστειλ' ένα δελτάκι με την ερώτηση: «Δεν νομίζετε ότι η θανατική ποινή είναι ανάγκη να διατηρηθεί, όσο υπάρχουν στον κόσμο κακούργοι που την εφαρμόζουν;»

Αυτό μου θύμισε την απάντησή που έδωσε ένας διάσημος Γάλλος αμόρσιτής, μία φορά που συζητούσαν εκεί για το ίδιο πράγμα. «Μάλιστα, είπε η θανατική ποινή πρέπει να καταργηθεί είναι καιρός, αλλά να κάμουν την αρχή οι κύριοι δολοφόνοι». Με άλλους λόγους: "Όσο υπάρχουν άνθρωποι που μας σκοτώνουν, θα τους σκοτώνουμε και μετά για εκδίκηση και για παραδειγματισμό. "Ας πάφουν εκείνοι, να πάφουμε και μετς.

Τι έφυτο και τι λογικό που φαίνεται! Κι' όμως, παιδιά μου, δεν είναι. Πρώτο που οι ποινές δεν πρέπει να έχουν εκδικητικό χαρακτήρα. "Όταν τιμωρεί η κοινωνία, δεν εκδικείται: άμυνεται. Δεύτερο, που ποινές σαν τον αποκεφαλισμό, τον απαγχονισμό, τον τουφεκισμό, αντί να παραδειγματίζουν, εξαγριώνουν χειρότερα. Και τρίτο, την αρχή της κατάργησης θάπρεπε να την κάμη μάλλον η κοινωνία με την εξουσία της, σαν ανώτερη, οά δυνατότερη, σαν ήθικότερη.

Δέως ακόμα, κι' ίσως δεν έχουν άδικο, πώς τις περισσότερες φορές τον κακούργο, το δολοφόνο, τον ληστή, τον δημιουργεί ή ίδια η κοινωνία με τις συνθήκες της, που για μερικούς ανθρώπους κάνουν τόσο δύσκολη τη ζωή. "Έτσι η άλλοιώς, η θανατική ποινή αποτροπιάζει τους καλούς, τους ευαίσθητους, τους εγγενικούς ανθρώπους. "Όπως σάς είπα και την άλλη φορά, αντίκειται στον ανθρωπισμό. Και σχεδόν καταργήθηκε, — γιατί σήμερα σπανιότατα εφαρμόζεται. — όπως καταργήθηκαν σιγά-σιγά κι' όλες οι άλλες, οι παλιές, οι μεσαιωνικές, οι σκληρότερες, οι βαρύτερες ποινές.

Πώς; θάπορῆστε; υπάρχει τίποτα χειρότερο, βαρύτερο απ' το θάνατο; — Βεβαίως! υπάρχει το μαρτύριο. Γιατί τον παλιό καιρό, οι κακούργοι δεν θανατωνόνταν μιά και καλή όπως τώρα, παρά βασανίζονταν σκληρά. Τους έκωδαν μύτες, αυτιά, χείλια, χέρια, πόδια: τους έχωναν σκληρές στα νόχια: τους τύφλωναν: τους αλογόσπε-

ναν τους έβαζαν στον τροχό: τους καυτηρίαζαν με πυρωμένα σίδερα ή τους ζεμάτιζαν με αναλυτό κατράμι: και στο τέλος πιά των φοβερών αυτών μαρτυριών, αν έμεναν ζωντανοί, τους έπαιρναν το κεφάλι, τους τρυπούσαν την καρδιά, τους έκαιγαν. Κι' όχι μόνο σαν κατάδικους, πριν τους θανατώσουν, τους βασάνιζαν έτσι, αλλά και σαν υπόδικους να πούμε, για να δηλογήσουν το έγκλημά τους ή να μαρτυρήσουν συνένουχους. "Επειτα ήταν κι' όρισμένα έγκλημάτα που ο νόμος τά τιμωρούσε μόνο με σωματικές ποινές, βασανιστήρια που δεν έφταναν ως το θάνατο: μαστίγωμα, τύφλωση, ρινοτομία, καυτηρίαση και καθέξῆς. Κι' οι άνθρωποι τότε είχαν έπινοήσει χίλιων ειδών έργαλα και μηχανήματα για να βασανίζουν τους όμοιους των, εργαγανα άπαισία, που τά βλέπουμε σήμερα στα Μουσεία κι' ανατριχιάζουμε...

"Ε, ελ' αυτά πάνε, καταργήθηκαν. Και σήμερα, στα πιο πολιτισμένα τουλάχιστο Κράτη, ο νόμος δεν επιβάλλει σωματική ποινή άλλη από τη φυλάκιση, τον περιορισμό, και, στα μεγάλα πιά έγκλημάτα, ως εσχάτη ποινή, το θάνατο. "Αλλά ένα θάνατο χωρίς προμελετημένα βασανιστήρια, όσο το δυνατό γρήγορα, ξαφνικό, στιγμιαίο. Στη Γαλλική Επανάσταση, ένας γιαιτρός, ο Γκιλλοτίνος, έπρότεινε τη λαιμητόμο που όνομάστηκε έτσι γκιλλοτίνια. (*) Κι' αυτό ήταν ένα μηχανήμα ευεργετικό για τους δυστυχισμένους τους κατάδικους, που προτύτερα άδελφίζι δήμιοι τους έδασάνιζαν φρικτά ως να τους αποκεφαλίσουν με τρία, με πέντε και κάποτε με περισσότερα χτυπήματα σπαθιού ή πελεκισθ: ή γκιλλοτίνια σπάνια λαθεθεί, το κεφάλι πέφτει με την πρώτη κι' ο κατάδικος πεθαίνει σε μιά στιγμή, Γι' αυτό δεν παραμεταχειρίζονται πιά ούτε την άγχονη, που βασανίζει πολύ περισσότερο. Και στην Αμερική σκοτώνουν τους κατάδικους με ηλεκτρισμό, που είναι το πιο γοργό, άρα το πιο φιλόανθρωπο, — όταν τουλάχιστο το θανατικό αυτό μηχανήμα λειτουργεί καλά.

Η ιστορία των ποινών μας δείχνει ότι η εσχάτη, η θανατική, επιβάλλεται όλοένα πιο σπάνια, ότι εκτελείται μόνο στην εσχάτη ανάγκη, — γιατί οι περισσότεροι κατάδικοι παίρνουν χάρη κι' η ποινή τους περιορίζεται σε ισόβια δεσμά, — και τέλος ότι, κι' όταν την εκτελούν, οι άνθρωποι σήμερα προσπαθούν να το κάνουν όσο μπορούν

(*) Κακώς νομίζεται ο Γκιλλοτίνος εφευρέτης της λαιμητόμο. Το μηχανήμα ήταν γνωστό πολύ προτούρα στην Ιταλία. Ο Γάλλος γιαιτρός, από φιλόανθρωπο, έπρότεινε απλώς στη Συντακτική Συνέλευση, που ήταν μέλος της, να το μεταχειρισθουν στη Γαλλία: κι' απ' αυτό μόνο βασίσθηκε με τόνόμα του.

πιά ανώδυνα. Δείχνουν δηλαδή φιλόανθρωπία και προς τον κατάδικο, — το φρονιά, το ληστή, τον κακούργο, — που άλλη φορά τον βασάνιζαν τόσο άπάνθρωπα. Τι σημαίνει αυτό; ότι επικρατεί ο ανθρωπισμός. "Ο άνθρωπος έγινε ημερότερος, αγαθότερος, καλύτερος. Κι' όπως σιγά-σιγά κατάργησε όλα τα βασανιστήρια, — νόμιμα κι' έπίσημα τουλάχιστο, ούτε καν ο παλιός άτυπομικός βούρδουλας και τα βραστά αυγά στη μασχάλη, — έτσι τείνει να καταργήση όλοτελα και τη θανατική ποινή, που κι' αυτή, όσο ανώδυνα κι' αν γίνεται, πάντα είναι ένα φοβερό βασανιστήριο.

Γιατί αυτή η ιδέα προπάντων άποτροπιάζει τον ανθρωπιστή. Είναι άβουλα περιστάσεις που κι' ο ημερότερος άνθρωπος θά πη: «αυτός ο κακούργος πρέπει να πεθάνη». Ναι, αλλά πώς; Θά τουφεκισθ, θά κρεμασθ, θά καρτομηθ, θά κεραινωθ. Μ' αυτό δεν γίνεται αυτόματα, με το λόγο. "Ο κατάδικος θά το μάθη, θά περιμένη την ώρα του στη φυλακή, — λίγο είν' αυτό το μαρτύριο; — θά παραδοθῆ στον Ιερέα για να τον εξομολογήθ και να τον κοινωνήση, έπειτα στο δήμο για να τον άνεδάση στο Ικρίωμα. Πόσες ώρες, πόσα ημερώνυχτα άγωνίας ως να έρθη ή τελευταία στιγμή! Μά κι' ο χειρότερος κακούργος είναι ζήτημα αν έκαμε το θύμα του να αιστανθῆ δσα φρικτά του επιβάλλει η κοινωνία που τον τιμωρεί με θάνατο. Και το έργο της δικαιοσύνης, για τον ανθρωπιστή, καταντά μιά άδικία. "Αφίνω τώρα πόσες φορές γελιέται ο δικαστής και πόσοι άθωοι καταδικάζονται από μιά πλάνη. Κι' είναι άλληθια φοβερό να ξεσκαπίζεται μιά μέρα ή πλάνη αυτή κι' ο άθωος κατάδικος να είναι πιά νεκρός!

Γιά όλους αυτούς τους λόγους, παιδιά μου, η θανατική ποινή τείνει να καταργηθῆ παντού και θάρθῆ καιρός που θά θεωρείται κι' αυτή τόσο βάρβαρο κι' άπάνθρωπο πράγμα, όσο και τά βασανιστήρια που καταργήθηκαν. "Η καλύτερη άμυνα της κοινωνίας είναι ναχη τέτοιες συνθήκες ζωής, που το έγκλημα να κατανιξ περιττό. Γι' αυτό στην άνειρευτή κοινωνία του μέλλοντος, που όλοι οι άνθρωποι θά έχουν, ετι χρειάζονται και θά ζούν εδουχισμένοι, έγκλημάτα δεν θά γίνονται. Οικονομική ανάγκη δεν θά υπάρχει κι' ούτε θά θεραπεύεται μ' έγκλημα, — κλεψιά ή ληστεία, — όπως σήμερα. Κι' οι άνθρωποι θά είναι τόσο ήμεροι, τόσο πολιτισμένοι, ώστε από κανένα πάθος και για κανένα λόγο δεν θά σκοτώνουν. Μόνο παράφρονες θά κακούργουν τότε. Και θά τους κλείνουν στο φρενοκομείο.

Σας άπεύχομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΠΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Τη βλέπω, είπε η κυρία Λεβού. — Μπορούμε όμως να την ξανανοήσουμε, εξακολουθήσε η Μαρίκα, κι' έτσι οι δυο κάμαρες σας θά συγκοινωνούν και δεν θάχετε ανάγκη να κάνετε το γύρο για να πηγαίνετε από τη μιά στην άλλη. Πώς σας φαίνεται; "Ο Γεροθώμας άκουσε τη Μαρίκα με χαρά και θαύμασε την έξυπνάδα και την ευγλωττία της.

«Ιδές τί ώρα!α που τά λέει το καλό μου το κορίτσι! συλλογιζόταν. "Ιδές πώς ξέρει να μιλά, πώς βρίσκει τά λόγια που χρειάζονται! Κι' έπειτα μ' έκαμαν κηδεμόνα της! Τη Μαρίκα έπρεπε να κάμουν κηδεμόνα δικό μου!

"Ωστόσο η κυρία Λεβού εξέταξε τά πάντα με προσοχή, ανοιγόκλεινε πόρτες και παράθυρα, μετρούσε από δυο και τρεις φορές τό πλάτος των τοίχων, κοίταζε που καλύτερα θά πηγαιναν τά έπιπλά της. "Επειτα ρώτησε:

— Και τί νοίκι ζητείτε για τις δυο κάμαρες;

— Έίκοσι δραχμές τό μήνα, κυρία Λεβού. Δέν είναι άκριβά, όταν συλλογισθῆτε ότι ή μιά κάμαρα είναι τόσο καλά έπιπλωμένη... "Ω, σάς βεβαιώ, δεν είναι καθόλου άκριβά!..

— "Όχι, κόρη μου, άκριβά είναι, είπε η χήρα. Τι να κάμη όμως που έχω ανάγκη από εδουχωρία. Θέλω τώρα να πλωθω λιγάκι, να νασάνω. Μιά που ο γιός μου, δόξα σοι ο Θεός, εργάζεται και μου κερδίζει, μπορώ να νοικιάσω κι' άκριβότερη κατοικία απ' αυτή που είχα ως τώρα.

Πώς καμάρωνε η κυρία Λεβού όταν μιλούσε για το γιό της και για την εργασία του!

— "Ας είναι λοιπόν, εξακολουθήσε, αυτές οι κάμαρες είναι δικές μου, τις κρατώ. Βγάλετε τό νοικιαστήριο. Θά σάς δώσω καπάρο πέντε δραχμές και σήμερα όκτώ θά κουβαληθώ.

"Έφυγε κατευχαριστημένη. Και μετά όκτώ ήμέρες κουβαλήθηκε στις καινοουργίες της κάμαρας.

Καθώς είπε, ο γιός της ο Νίκος ήταν νέος είκοσι χρονών. Ψηλός, στραγγυλοπόδρωπος και γελαστός, είχε καστανά μάτια και βλέμμα σερνό.

"Ο Γεροθώμας που βοήθησε στο κουβάλημα την κυρία Λεβού, γνώρισε καλά τό γιό της κι' έπειτα έλεγε της Μαρίκας:

— Δέν ξέρετε, Μαρίκα μου, τί καλό παιδί που είναι αυτός ο Νίκος ο Λεβός! Εγγενικός, φρόνιμος, χαριτωμένος. Και που νέος τώρα μόλις ιδρώνει τό μoustάκι του μοιάζει σαν κορίτσι. Και να ιδῆς τί σέβας που έχει στη μητέρα του και στους μεγαλύτερους! Και στη δουλειά, τί καλός που είναι, τί γρήγορος, τί επιτηδέιος, τί δυνατός! Είναι μιά χαρά να τον βλέπης πώς πιάνει τά σκινίδια και πώς τά σκαλίζει με τό εργαλείο του. Λαμπρός νέος τελοσπάντων! Να τον χάρηται ή καίμενη ή μέκνα του, να της ζήσῃ, θε μου, και να ζήσῃ κι' αυτή να τον καμαρώνη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. Σύντοικοι

"Άνθρωποι που κατοικούν στο ίδιο σπίτι και συναντώνται στο διάδρομο είκοσι φορές την ήμέρα, είναι άδύνατο να μη γίνουν σε λίγον καιρό ή φίλοι ή εχθροί.

Η Μαρίκα πάλι ήταν τόσο περιποιητική, τόσο φαεινή, τόσο εδουμη, που θάταν άδύνατο να μη τη συμπάθησῃ κι' ο πιο δύστροπος άνθρωπος. "Έτσι κι' η κυρία Λεβού, που δεν ήταν καθόλου δύστροπη, συμπάθησε τη Μαρίκα άμέσως.

Μά κι' η Μαρίκα αιστανθήκε πολλή συμπάθεια για τη νοικιάστριά της. "Αλήθεια ήταν λιγάκι φλύαρη, μα κατά τάλλα φαινόταν εξαίρετη γυναίκα κι' επειδή η Μαρίκα της άρεσε περισσότερο να κούη παρά να μιλά, δεν θεωρούσε σπουδαίο ελάττωμα τη φλυαρία της.

Συμφώνησαν λοιπόν λαμπρά και τά πηγαιναν περίφημα ή κυρία Λεβού κι' η Μαρίκα. Βοηθούσε ή μιά την άλλη με προθυμία και γρήγορα έγειναν φίλες στενές κι' άγαπημένες. Μά κι' ο Γεροθώμας που ήταν συνειδημένος να μιλά με τη μακαρτίσισα την κυρία - Παύλαινα, χάρηκε πολύ που βρήκε στο σπίτι τη διάδοχό της και το φαινόταν πώς γνώριζε την κυρία Λεβού από χρόνια.

Οι τρεις κάμαρες της Μαρίκας ήταν κατά σειρά στο διάδρομο κι' αντίκρυ σε κάθε πόρτα ήταν από ένα παράθυρο. "Ωστε καθέν' από τά τρία αυτά παράθυρα άνηκε στον ένοικο της αντίκρινής κάμαρας. "Όλη την ήμέρα, από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου, τά παράθυρα αυτά φωτιζόνταν και ζεσταίνονταν' γι' αυτό τά λουλούδια

που τά στόλιζαν, ήταν θαυμάσια. Γιατί οι ένοικοι είχαν στα παράθυρά τους γάστρες με διάφορα άνθη, που τά καλλιεργούσαν με μεγάλη άγάπη. Πρωί-πρωί τά έπότίζαν, τά έσκάλιζαν, τά έκαθάριζαν, τους έκωδαν τά μαρμαμένα φύλλα και τά ξερά κλαδιά.

Με πόση εδουαρίστηση, από τό λειωναν τις εργασίες του σπιτιού, καθόνταν οι σύντοικοι στο διάδρομο, μπροστά στα παράθυρά τους, κι' έπλεκαν ή έρραδαν, ένω άνέπνεαν τον άέρα τον εδωδιασμένο απ' τούλουδία κι' άκουγαν τῃ γλυκό κελάδημα του καναρινιού. Καμμιά φορά, ένω καλαΐδουσε το καναρίνι, άρχιζε κι' η Μαρίκα να τραγουδή. «Σούτι!» έγνωφε τότε ο Γεροθώμας της κυρίας Λεβού. Κι' οι δυο μαζί, σιωπηλοί, άκουγαν τό τραγούδι και τό κελάδημα, χωρίς να μπορούν να πουν ποιά απ' τά δυο τους φαινόταν γλυκύτερο...

Γιατί οι ένοικοι είχαν στα παράθυρά τους γάστρες με διάφορα άνθη, που τά καλλιεργούσαν με μεγάλη άγάπη. Πρωί-πρωί τά έπότίζαν, τά έσκάλιζαν, τά έκαθάριζαν, τους έκωδαν τά μαρμαμένα φύλλα και τά ξερά κλαδιά.

Με πόση εδουαρίστηση, από τό λειωναν τις εργασίες του σπιτιού, καθόνταν οι σύντοικοι στο διάδρομο, μπροστά στα παράθυρά τους, κι' έπλεκαν ή έρραδαν, ένω άνέπνεαν τον άέρα τον εδωδιασμένο απ' τούλουδία κι' άκουγαν τῃ γλυκό κελάδημα του καναρινιού. Καμμιά φορά, ένω καλαΐδουσε το καναρίνι, άρχιζε κι' η Μαρίκα να τραγουδή. «Σούτι!» έγνωφε τότε ο Γεροθώμας της κυρίας Λεβού. Κι' οι δυο μαζί, σιωπηλοί, άκουγαν τό τραγούδι και τό κελάδημα, χωρίς να μπορούν να πουν ποιά απ' τά δυο τους φαινόταν γλυκύτερο...

«Έπλεκαν...»

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΜΙΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΔΑΜΑΡΗ

Στη μνήμη της άμοιρης παιήτας, μαθήτρου του Μαριζώου, που πέθανε πολύ νέα και πολύ δυστυχισμένη.

"Απόνη μάτια σε καλούν τά εδωδιασμένα κείνα' δεν θάκουσῃ μες τους άνθους τώρα ή θλιμμένη είμα σου' μα να, σαν ήλιου μακρυνού πιασφεμένη άχτίνα, φιδουλήστράει κι' απλώνεται κάποιος κισός στο μνήμα σου.

ΧΑΡΙΑΒΕ Γ. ΣΑΥΕΛΧΑΡΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Οι άνθρωποι άγαπούν να έπαιδεικνούν το πνεύμα των και γενικώς τά προτερήματά των. "Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που έπαιδεικνούν τά ελαττώματά των κι' αυθι άκόμα την άσχήμα των, φορώντας κάθε τί που μπορεί να την κάνη πιο ζητητή.

Δέν υπάρχει όμορφιά που να μη τη συνειδητή κανείς, ώστε να μη του κάνη πιά τόση άντύπωση. Γι' αυτό ο καλλιτέχνης πρέπει να πηγαίη, όχι όμως και να κάθεται στην εδοχή.

Κάποιος έπεσεκέφῃ ένα γνόφιμό του. Είχε βιβλιοθήκη που δεν την άνοιγε ποτέ' και κάτω στην αυλή του ώραιες γλάστρες με φυτά που είχαν ξεραθεί. Τον συμβούλευσε τότε να βάλη τις γλάστρες μέσα στη βιβλιοθήκη, και να κατεβίση τά βιβλία, που δεν θέλουν πάσιμα, στην αυλή.

Την ίδια έμπλήση αισθανόσαι μ' ένα κεφάλι χωρίς κεφάλι και μ' ένα κανάτι χωρίς νερό, όταν τά κέρης για γινάτα κι' άξερνα τά νοιώσης άδειανά.

Α. Γρ. Ζ.

«Η κυρία Λεβού κι' ο γιός της.»

**Ρενέ, Νικόλαον Αδίων, Εβ-
στράτιον Παξινόν (Κοτσίδα).**
Είς δύος επιστολάς ελαβα μετά
την 12 'Ιουλίου, θλιπνύτασ στο
πρόχρονον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΑ τῶν 281ου Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δοθεὶς μέχρι 18 Σεπτεμβρίου.

493. Δεξιόγραφος

Χρόνον ἐπισημαίνω τὸ πρῶτον μου,
Καὶ σάν τροχίονα τὸ δευτέρου μου
Μικροῦλα μετοχή τὸ τρίτου μου
Καὶ πόλη σὴν Τουρκία τὸ σύνολό
μου

494. Στοιχειώγραφος

Ἀπὸ θάλασσα, τὸ πρῶτα
Δυὸ μ'νάχα ἀφαιρεῖς
Καὶ γοργά-γοργά νά γέβη
Δειλὸ ζῶο θεαρεῖς.

495. Στοιχειοτονόγραφος

Κ' ὁ πῶδ σπουδαῖος μουσικῶς
Ἄθλιος θὰ γίγη χωρικῶς,
Τὸ δογανὸ του ἂν μεταθέσῃ
Καὶ σιὰξῃ λίγη καὶ τῆ μέση.

496. Δημιόδοις Δίνεμα

Πράσινο σπιτάκι
Κόκκινα στρωμένο
Μαῖζοι καλογέρο
Κατοικοῦνε μέσα.

497. Φαρονόκημαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντωκατωκαθῶν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμῶν οὕτως, ὥστε
νάγαννῶφκωνται κατ' ἐπιπέδον :
Θεὸς τῶν Ρωμαίων, πτηνὴν ὕδρό-
βιον, δημητρακῶν, γαλακτερόν,
πράγμα τιποτένιο, Μούσα, δέν-
δρον, ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων, εἰ-
δὸς λογοτέχνου.

498-502. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαχῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑ-
νὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά
σημασιάζου ἄνευ ἀναγοσμιματι-
μοῦ ἄλλαι τρεῖς λέξεις :
Μαῖζος, λιτὸς, Σῦρος, ἄμμος, θέλος.

503. Δειλὸ Κεφάλι

Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς ἰουδύητου
γούματος εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων, νά σημασι-
αζοῦν ἄλλαι τρεῖς, τῶν ὁποίων
τάρακῃ νάποτελοῦν δράνοντα :
ἄρος, ἔτος, Ρῆνος, τίς, ὄμας.

**504. Ποιμὴν Σλαβικὴν Ἀ-
κροατικῆς**

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώ-
της τῶν κάτωθι ἑξηκοσίων λέ-
ξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον τρα-
γικόν :

- 1. Μεγαλόνησος τῆς Ἑλλάδος;
- 2. Ἀστερισμὸς 3. Ναὸς ἀρχαῖος ἐν Ἀργεῶτι;
- 4. Ἦρος ἀρχαῖος.

505. Μικτόν
* - ο ο - ν - η α
Ἡλικῶν Ἄκτις
506. Γρίφος
XQ XQ XQ
O O O
XQ XQ XQ
XQ
Δουραῖα σὴν Ἑπίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

507-511. Lettre Magique

Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même, et
formez sans anagramme cinq
autres mots :

livre, terre, noix, mérite, toile.
Χρυσόμαλλοῦσα τῶν Στραμῶν

512. Calambour

Quel est le monument de
Paris que l'on peut mettre dans
sa poche ?

Σοφοκ. γυναικῆ

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πινυμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 18

266. Σατήριος (Σατῆρ, Ἰος.)
— 267 Χίος Ἰος Ἰον. — 268. Ἐλά-
σιον Ἐλασιόν. — 269. Ὁ Πήλιος,
τὸ Πήλιον

270. Α ΚΑΝ-ΘΑ ΡΟΣ 271. Λαγὸς πι-
περί ἐστρεβε,
Α-ΘΑ-ΝΑ-ΣΙ-ΟΣ κακὸ τῆς κρ-
ΡΟΣ-ΣΙ-ΝΗΣ φιλῆς του. —
ΟΣ 272. Ὁ Θεὸς

ἔπλασε τὸν κόσμον. (Δημιάνωμεν
τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον ν γράμ-
μα κάθε στίχου, κατόπιν τὸ δεύ-
τερον καὶ τὸ προτελευταῖον, καὶ
κατόπιν τὰ μεσοῦτα.) — 273-277. Διὰ
τοῦ Ω : Πῶρος, δῶμα, ἄσπος,
πῶλος, χώρα. — 278. ΑΤΛΑΣ (Α-
γαθος, ἰαρχὴν Λαμίας, Ἀσθῆ-
νεια, Σερμό;) — 279. Πισίς-κα-
τρίς (π' εἰς τι, σ' α τρις.) 280.
Vague-bague. — 281-285 Par M.
marque, mur, même, femme,
mille.

Νέος Τιμονατόλογος

**ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

Τῆς Α' Περίουδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ἐπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἑξή : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστα-
λέμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐ-
σπεριτικὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ
Ἑξωπεριτικόν.

Τῆς Β' Περίουδου (1894—1924)
ἐπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντας τό-
μοι, 81 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
δραχμῶν, δρ. 70 καὶ ὀσμῆμενος
δρ. 78. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
αστον τόμον προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς : Διὰ τὸ Ἑσπεριτικόν
δραχ. 2 ὀσμῆμενος καὶ δρ. 6,50
ὀσμῆμενος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωπεριτικόν
δρ. 12,50 — ἄλλα ἀρροφῶς ἄλλα
ραγεῖα.

**Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἑγκαίρως ἀνακοινῆσι
τῆς συνδρομῆς του**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ—807)
ΕΛΤΕΡΙΑ, τὸ ὄρατό σου ψευδώνυμον,
ἐπὶ τοῦο δαύροχα μέσο ἀπ' ὅσα
ἐπαρῆτες, δλόδαμα ὑποστηρίξαι παρ-
χόντας σου τὴν ψήφον μου. — ΠΡΙΩΝΙΕΡ
(ΚΕ—908)

**ΠΑΝΡΟΔΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ**

(ΚΕ—909)
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΟΔΟΣ ! Ἐσθασε ἡ ἐποχὴ
τῶν σκηνῶν. Ἄν θὰ μὰς γράψῃς
πάλι κομμὰ ἱστορία... ὑδοτημὴ σάν
τῆ περσινή; — ΑΝΤΩΝΕΥΡΗΣ
(ΚΕ—910)

Ηλῆ, Ἐγκαίρως, Κοινοῖα, ἀνταλλά-
σομε τετραδιά ; ; (ΚΕ—940).
ΖΙΟΥΝΤΕΣ

ΚΟΜΗΤΗ

Στὴν (ΚΕ—880) ὀγγεῖα τοῦ 90ου φύλ-
λου κατὰ λάθος τυπογραφικὸ ἐτυ-
πῶθη Πρόεδρος Κομῆτῆ, ἀντὶ Πρόε-
δρος : ΚΕΡΒΕΡΟΣ, καὶ εἶναι τὸ σωστὸ.
(ΚΕ—912)

ΑΓΙΤΕ ΧΕΙΜΑΡΡΑ, ἂν σὲ καταλαβαίνω
ἐξηγήσου. — ΑΓΗΦ ΦΑΡΦΙΑ, γαστὶ σα-
σαινέις. — ΜΕΡΣΑ
(ΚΕ—913)

Ἰδρῶθη Σόλλογος ἈΓΝΩΣΤΩΝ ἐν
Ἐσπερίαι, Σκοποὶ διάφοροι, ἄλλοι Ἀ-
δελφοὶ Γάγα (διὰ Σ), Ἐσπερας.
(ΚΕ—914)

ΑΛΤΙ ΠΡΟΣΧΗ!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
Ἀγαθὸ ἀπαιτασθῆκα, θέλοντες νά
ἰδῶμεν ἀγαλνέτας διαστάσεις
σάν (ΚΕ—874) Διαγωνισμὸν μας προ-
σθέντων καὶ ἄλλα βραβεία. Α') Μυστη-
ριώδης Νήσος, Β') Δευκαλιωνεατικὴ
Πολιορκία, Γ') Ἀδελφοῦλα μου, Δ')
Τὸ Παῖδιον τῶν Λασῶν, Ε') Φώτης.
Ἄλλοι εἰνέτε θὰ λάβουν ἑκαστος βε-
βῆλον μισθόν.

ΛΑΒΕΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΡΟΣΙ!

ΑΣΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΕΠΙΣΦΟΡΟΙ
Τὸ διαγωνισμὸν μὰς ἔσπος ἐξέρχεται ἄ-
τοραλὸς εἰς τὴν γῆν. Ἐκαίρως γὰ-
τεῖς μολῆς, ἄσος. Καπετῶν Βρωμάτικα,
γῆκα τὸν γῆρα, σὲ ἀποστηρίξουν οἱ
τρομαρὶ Ἀσρατοὶ Προσεπισφοροί.
«Μαῖζοι Μάσκα», «Μικροκόμο», «Φοί-
νι», «Θρησκευτικὸν Ἰδεῶδες, Σάλλε»,
Προφήτῃ τοῦ Παρὰ-θόντος Ἰδανομέ,
νά προσημόνομε; «Μαῖζοι Μάσκα» συμ-
μαχοῦμε; (ΚΕ—918)

ΝΤΑΝΙΥ, ἡ γυναικί σου χαρὰ μεγά-
λῃ νοῦσας. — ΤΑΝΙΑ
(ΚΕ—917)

ΓΚΕΜΠΟΥΡ, γὰ τοὺς ὀραβῆνας τῆς
ἄδελφοῦς σου συγχαρητήρια. Καὶ
σὰ δικὰ... μας. — ΤΑΝΙΑ
(ΚΕ—918)

ἈΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Μπαμπῆς Μου, μάδατε ὅτι ἐγὼ δὲν
ἔχω ἀνάγκην παρηγορίας (διότι τὰ
γυμνασμένα τοῦ (Με)Γάλλου Ἀλεξάν-
δρου ἀπῆλθον ἀσπληθήτως ὡς σκυο-
φανίας), ἀλλὰ τὸ Ρορ... 88...
Προσοχή!!! (ΣΚ) ἴδιος διὰ σὲ φόβος
ἀποκαλύψω.
«Μικροκόμο», «Μαῖζοι Μάσκα», Τα-
ραξία, Ρομπῆνε, Ἐσπερας, Ἡλιόγεν-
ητή, Τριανταφυλλῆνα, Ἰγκυκαυγῆ,
Φαλασσογέννητη, Νεμεροκόλοδο, Ζίνα,
Τῆνεν, Γάνια, Ράννα, περῆμεν μαρ-
τοῦλα Σας διὰ (ΚΕ—605) διαγωνισμὸ
μου. (ΚΕ—919)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ, ΝΗΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ΤΡΕΠΟΥ-
ΛΑ, ΦΟΥΛΑΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, ΦΡΑ-
ΓΚΙΔΗ, ΠΑΥΛΟΥΡΕ, ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Λά-
βουτε τὰ γυμναστικά σου, καὶ σὰς
ἐπαρῆσας θηροῦ.
(ΚΕ—920)

ΦΙΑΣΤΕΛΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφικὸν Γραμ-
ματικὸν μαθηματικὸν Παρνοδικόν. Μο-
ναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐν Ἑλλάδι
καὶ Ἀνατολῇ Ἀσίαι; ὀδὸς Ἰψηλάντων
49 ἐν Πειραιεῖ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΣ—
ΨευδοΚε(ρ)ωνε... (ἄ! ἄ! ἄ!)
Γὰ τις σὰξῆς ἀποκαλύψας δεξο-
μέθα τὸ στοχασμὸ. Στάθῃ σὴ «Διαπα-
σι» 85 δραχμῶν γὰ κάθε ψευδώνυμον.
Προθεσμία 15 ὀμῆμοι. Ἄν δὲν σταθῆς
ἴσαι «ΚΑ. ΟΥ. ΒΟ. ΤΟΝ. ΜΙ. ΟΜ. ΝΟΣ».
Πάρε μὴ θὰ σημάσῃ σὸν ἄσος. Ἐσω-
ποῦτοῦλον. Τίμοι; Τίμοι ὀσμῆμενον-
τας... ἈΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΣ.
(ΚΕ—922)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (Θέμα ἀποσπῆσασε)

ΑΓΑΠΗΤΙ ΜΟΥ!
Α Περὶμῆνας νά συνάσῃ μὰ σὰρα
διηγήματο, κηρόσασ τὸ διαγωνισμὸν αὐ-
τό, σπρηζόμενος στίς ἐπῆμενες σὰς
τιμὰς. Προθεσμία ὀς τὰ τέλη Ἀγροῦ-
σίου. Βραβεία : Λογοτεχνικὰ βραβεία.
Δίσι; Κ. Χωμαρίων, Ἐκέρου.
ΚΩΤΑΕ ΖΕΟΥΡΗΣ
(ΚΕ—923)

Παλάτιον, Ἀραβία, Σακρῶ, ἑσπία.
Χρυσὴ Καρδιά, ἑσπία καὶ περ-
μένα. — ΖΙΟΥΝΤΕΣ
(ΚΕ—924)

ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΥΟ

1ος) Τὶ εἶναι εἰνυξί; Ποῦ εἶναι; —
— 2ος) Καλλιτεχνικὸν μαρτόν. — Ἀ-
ἑκαστον συμμετοχὴ 1 δραχμὴ βραβεία
3. Προθεσμία μήνας. Στελλῆνα ἄσος;
(ΚΕ—716). — ΑΝΤΩΝΕΥΡΗΣ
(ΚΕ—925)

**ΠΑΝΡΟΔΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ**

(ΚΕ—926)

ΑΓΗΦ ΦΑΡΦΙΑ, περῆστικὸν σου — **ΖΙΩΝΗ
Α ΝΕΡΤΙΔΑ**, ἔλαβ' ἐπῆσαστὸ Μ. Μο-
στικὰ δὲν ἀνταλλάσσω. Ἄν θέλεις γρά-
ψε πρῶτη. — ΜΕΡΣΑ
(ΚΕ—927)

Βασίλισσῃ καὶ Ἐσθῆθ Βιολητῆρα, δη-
λάσασ ἀγγελοῦς τὴν ἀποχρησῆσ
σας ἐκ τοῦ Σπύλλογος Δίσι; (ΚΕ—707).
Ἐξέρχεται Πρόεδρος «ΚΟΜΗΤΗ».
(ΚΕ—928)

Διαπλοσποῦλας μέσο ἀπ' τὰ 15, ἡ
Παῖδιλα θέλει νάτολλῆη ματὶ
σὰς κἀρας. Ὅσοι θέλεις σταλλε; Πα-
δοῖα, Μυτιλήνην.
(ΚΕ—929)

ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΡΧΙΑ

Σόλλογος ἰδρῶθῆς ἐν Θεσσαλονικῆ.
Σ Σκοπὸς ἰδρῶθῆς 1) Ἐπὶ Διαπλοσῆς
πρωτῶν, 2) Ἐπὶ διδρῶθῆς Διαπλο-
σῆς, 3) Ἐπὶ εἰνυξῆσων κλπ. κλπ.
Παρακαλοῦνται ὅλα τὰ Διαπλοσποῦ-
λα καὶ Διαπλοσποῦλας νά ἀποστηρί-
ξουν τὴν «ΠΡΩΤΗΝ ΤΡΙΑΡΧΙΑΝ», ἐγγε-
ρόμενοι μέλη. Δίσι; Πρωτῆν Τριαρ-
χίαν, Βουλαροσπῆσος 5, Θεσσαλονικῆ.
Ἰδιαίτερος παρνοδικὸς νά μὰς
βοηθήσουν αἱ Γάνια 5 Ἐπίδα, Βιολη-
τῆρα. Ἀκλόνητος Βαδῶς, Γάνια 5
Πατοῦδα, Μῆλβι, Φαῖσασ. Ἰδίας ὁ
Προφήτης, τοὺς ὀλοῖας γυμνασμοῦ.
— ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΡΧΙΑ.
(ΚΕ—930)

ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΡΧΙΑ

**ΕΡΜΑ'Ι'ΚΗ ΑΥΡΑ-ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΕΡΜΑ'Ι ΚΟΥ
ΡΟΔΟΠΛΕΡΟΣ ΤΟΥ**
(ΚΕ—931)

Τριανταφυλλῆνα, ὀδὲ θυμῆσαι βέβαια
τὴν ἐπαρῆσῆ «ἀναπνεύσῃ» χαρὰ
σου! Σῆμαρα, σὴνσφορος μ' ἐγὼ στῆν
μαγδῆ Σας παρῆς, σὲ χαρῆσὸ καὶ σὸ
στέλην τὴν παντοσῆν ἐπιτήρησῃ μου
σὲ σῆνα, καὶ τὴν καλὴ ἐντίπωση ἀπὸ
τὴν ἐπαρῆσῃ σου γυναικί.
Ἄσπος Χωμαράς
(ΚΕ—932)

Εσθῆ, γαστὶ δὲν ἀπαιτῆς; δυσκολεῖ-
σαι νά μὰς βοηθῆς;
Μαγνητικὸς Κόλλος, Τεῖχα Βρέσμε
(ΚΕ—933)

Μῆλβι, Φαῖσασ, Μισοῦ Ἐπαρῆ-
σῆσος, Παῖσιον Παλιόσασ, ἀνταλ-
λάσομενα εἶνα τεραδῆσῆ; Δίσι; Α'.
Μαρόνα Δημητρίου, Βόσση 33. (διὰ Ρ.
Α.) Πάτορας. — ΡΟΔΑΝ ΑΥΤΟΥΑ
(ΚΕ—934)

Μισοῦ Ἐπαρῆσῆσος, Τεῖξε Πιερῶ-
τοι, ἑσπία. Μῆλβι, Φαῖσασ, ἄλ-
ληλοσφορῆμε; — ΡΟΔΑΝ ΑΥΤΟΥΑ
(ΚΕ—935)

Σῆλλε, σταλλε. Γλοβῆ Ἄσθη, ἴδα-
νισμὲ, εἰχαριστῶ, Σύνθημα ὀλων
ὁ διαγωνισμὸς; — ΑΡΑΠΑΚΙ—ΣΑΠΦΗ
(ΚΕ—936)

Γαλλῆται, Ὀναροσάλε, Ἀμαρῆ Ἡ-
λῆ, Φαῖσασος, Ρενε, Κοιτῆλ τετρα-
διάνα; διατὶ δὲν ἀπαιτῆς;
— ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ
(ΚΕ—937)

ΔΙΑΠΑΛΟΠΟΥΑ, Στελλε διαρροφῆς κἀ-
ρας στῆ Φιλόσοφ, Ἄσθον. Ἡ
καλέσασε θὰ βοηθῆσῶν. Ἰδανομέ,
ματρεῦτῆς ἡ Βασίλισσα στίς Πανα-
ροσῆς; — ΦΙΛΙΣΤΟΦΕΣ